

(CD-62) ૬ - મહાવીરનાં નિર્વાણ પછી

મહાવીરનાં નિર્વાણ પછી કળિકાળ વર્ષો અઢી હજાર,
શસ્ત્રોયે છેદી શકશે નહીં વિપરીત બુદ્ધિની શેવાળ.

દેખાયું શ્રી મહાવીરને તેથી જ સિદ્ધિ સમેટી લઈ,
વીર પામિયા નિર્વાણ કહીને વક - જડ થશે વિપ્લવી.

જીવતાં છતાં જે શ્રીમદનાં વચનામૃતો સમજ્યાં નહીં,
સહુ મંત્રના ટુકડા કર્યે સંસારમાં છે વિઘ્ન અહીં.

વેદાંત ને જૈનોની પક્ષાપક્ષી ચાલી અનાદિથી,
નારાજી વહોરે દેવતાઈ રોઈ પડી મા ભારતી.

જે પુણ્યભૂમિ પર ચહે અવતાર સમ્યગ દેવતા,
તે તીર્થભૂમિ પર જલ્યાં, વિણ કાષ્ઠ મૂઢિયા દેવતા.

છે સાંપ્રદાયિક જ્ઞાતિ-વાડા કોમ-મઝહબ પર-ધરમ,
આ દેહ આખો છે પરાધીન શુદ્ધ આત્મા સ્વ-ધરમ.

તું છે ખુદા પણ પ્રગટ થઈ નથી આવરેલી ખુદાઈ,
મહા-ભા-રતે 'હું છું શુદ્ધાત્મા' યોગેશ્વરી 'તે' ગીતાઈ.

ભોળો છતાંયે રૌદ્રરૂપે ભસ્મ - કામી પ્રલયકાર,
શંભુ, ત્રિલોચન નીલકંઠની જ્ઞાત-દ્રષ્ટા શક્તિ ધાર.

શૂરવીર ક્ષત્રિય મોક્ષગામી શાસ્ત્ર સતયુગથી વદે,
'મહાપદ્મ' તીર્થંકર થશે શ્રેણીક ઠાણંગ 'તે' કથે.

પ્રતિવાસુદેવ રૂપે જ સિદ્ધ તે શાસ્ત્રમાંય પ્રમાણ છે,
લંકાધિપતિ મૂળ મોક્ષમાર્ગે આ સ્વરોદય જ્ઞાન છે.

રે! રે! મૂરખ અંધ ભારતીયો કોના તે પૂતળાં બાળિયાં?
ક્યાંથી રીઝે વિદ્યા મૂઢાત્મે? વિદ્યાધર જ્યાં અવગણ્યા.

છે શાસ્ત્રમાં વર્ણન ફક્ત વૃત્તિ અને બાહ્યાંતરી,
'તે' મોક્ષમાર્ગ 'સતપુરુષ'નાં અંતઃકરણ આશય મહીં.

‘તે’ પામવા પુરુષાથી શ્રીમદ રાજયદ્ર પરાક્રમ્યા,
ભેલાડવા ‘આ’ સ્વ-પરાક્રમ મૂર્તામૂર્ત પ્રગટ ભયા.
જ્યાં રાગ-દ્વેષો, પાપ-પુણ્ય, સુટેવ-કુટેવો નથી,
‘તે’ મોક્ષ ખૂલ્યો ચરણમાંથી ‘અ-ક્રમે’ નિર્ગૂથ અમી.
જ્યાં શોક-હરખે ત્યાગ-ગ્રહણે એક પણ દ્વંદ્વ જ નથી,
સતસંગ અસંગે સમ-સ્વભાવિક જ્ઞાન પામ્યે રંજ નથી.
‘તે’ મોક્ષદાતા દુષ્ક્રમકાળે અક્રમિક પરમાત્મા,
છે વિશ્વવંદ્ય પરમગુરુ ‘તે’ મૂર્તામૂર્ત વ્યક્ત ‘આ’.
નિશ્ચય કથી જે ‘ભાવના’ નિષ્ફળ કદીયે ગઈ નથી,
‘અપૂર્વ’ અવસર આવિયો સાકાર ભાવિ પરિણિતિ.
જે ‘બીજ’ ચંદર પામિયા ચારે જ્ઞેય સૌભાગીએ,
તે પૂર્ણ ચંદ્ર પ્રકાશિયા સહજાત્મ-સ્વરૂપોપી આ છે તે.
સધનું લખાયું છે છતાં નવનીત તે કંઈ કર્યું નથી,
‘તે’નો સતત છે ખ્યાલ-સમજણ જાણ્યું-જોયું કૃપા થકી,
સ્વાધ્યાય પરમાર્થે રચાઈ સ્વ-‘પદ’ આતમ-ભાવના,
નિશ્ચયથી વંદું આશ્રયે અરિહંત ‘દાદા’ સિદ્ધિ ‘આ’.

